

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Ivstitia Et, Ivs. Sex Libris totidem Tractatus appono, nempe de rerum
Dominio, de Restitutione, de Contractibus Gratuitis, de Contractibus
Onerosis, de Contractibus Fortunæ, de Contractibus Adminicularis, de
Quasi-Contractibus, & nonnullis Innominatis

Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663

Caput 2. De Præcepti Ecclesiastici annuæ communionis obligatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80681](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80681)

Sect. I. De Precept. III. Recept. Sentent. 55

ad hoc nõ obligetur. Potest in quã, quia mortuus, vel de indiget tanti Sacramenti præsidio, & id læpius ad vincendas occurrentia tentamina, & delinquendi superanda pericula. Non obligatur, quia per vnam communionem fit factis diuino præcepto communicandi in periculo mortis. Sylui. 3. par. 8. o. 8. Henric. lib. 8. cap. 50.

Qui mane valens Eucharistiam sumpsit, & postmodum incidit in mortis periculum, potest iterum non ieiunus per modum Viaticum communicare, iuxta sententiam receptissimam illorum, qui asserunt, non satisfieri præcepto diuino per communionem ante mortis articulum licet paulo ante factam. Quia præceptum communicandi in articulo mortis, cui non est satisfactum Communione ante periculum id facta, est diuinum & maioris ponderis, quàm prohibitio Ecclesiastica non communicandi eodem die nisi semel & ieiunus. Galpar. Hurtado de Enchar. dub. 10. diff. 2. Bressler. de conscient. l. 3. c. 8. num. 100. Diana p. 4. tract. 4. resol. 197 & plures grauissimi viri Academia Comptentis.

CAPVT II.

De præcepti Ecclesiastici annuæ Communionis obligatione.

Postquam fideles ad annos discretionis peruenierint tenentur Ecclesiastico præcepto parere præscripti, ut annis singulis Eucharistiæ Sacramentum in Paschate suscipiant. cap. Omnis Eucharistia. n. v. r. u. s. q. u. e. de panis & remis. Nisi fortissimam in Paschate rationabilem causam ad tempus ab huiusmodi sit perceptione abstinendum. Omnes Sic.

Non statim ac homo habet rationis vsum, quo est lethalis piaculi capax & obligationis qui tenetur consentienti, Paschalis communionis lege obligatur, sed per aliquod tempus, vel etiam per aliquot annos potest ad consentiendum, primum quam ad communicandum obligari. Quia magnum est inter Sacramentum vtrumque discrimen: Confessio enim magis est necessaria, & hoc ex capite debet anticipari: Eucharistia vero est longe dignior, idcirco ad illius vsum maturior ætas est expectanda, ut possit suscipiens conuenienti dispositione accedere, & grauiori iudicii pondere, inter hunc cœlestem, aliisque communes cibos discernere. Conueniunt Doctores.

Profecio in qua ætate obliget communio- nis Paschalis præceptum, non potest generatim per ætates, seu annorum numerum definiti. Vnde determinatio ex Confessarij iudicio pædet, qui quidem præmissis examine, puerorũ discretionis documentum capiet. Nauar. sum. c. 21. num. 17. Tolet. lib. 6. cap. 18. num. 2. Tanner. 3. par. d. 8. qu. 8. dub. 6. num. 11. Fagund. præc. 3. lib. 1. cap. 5. num. 21. Diana part. 3. tract. 6. resol. 70. Suar. tom. 3. dub. 70. sect. 1. & tom. 4. dub. 36.

sect. 2. Azor. tom. 1. lib. 7. cap. 30. quæst. 10.

Nomine Paschatis Ecclesiastica consuetudo declarauit ex decreto Eugenij IV. comprehendendi quindecim dies à Palmarum Dominica ad Dominicam in Albis inclusiue. Quæst. intelligenda tamen in locis consuetudine, aut Pontificis privilegio hoc tempus productum est, ut Dominica vel integram Quadragesimam complectatur, Palmarum vel quatuor hebdomadas, duas ante, & duas ad Dominicam post Resurrectionis solemne, seruandus circa eam in Al- hoc vltas cuiusque Diœcesis legitime præferri- bis. ptus. Episcopi enim iuxta mentem præfati cap. Omnis vtriusque sexus. ob aliquas rationabiles causas poterunt tempus Paschale ad huius præcepti impletionem producere. Nauar. sum. c. 21. n. 45. Syluest. v. Eucharistia 3. Henric. l. 8. cap. 55. Fagund. præc. 3. lib. 1. cap. 5. num. 3. Filliuc. tract. 4. num. 55. Bonac. tom. 1. dub. 4. quæstion. 7. punct. 2. numer. 6. Suar. in 3. par. 2. m. 3. dub. 70. sect. 2.

Qui Paschali tempore seu iusta seu iniusta de causa Sacram Communionem accipere prætermisit, postea quam primum commodè possit communicare debet: & quanto diutius differt, tantum magis peccatum adauget. Quia præceptum affirmatiuum de communicando in Paschate, tacitam negationem continet, ne vltra Pascha communio differatur: & terminus annuus conceditur, ut tunc esset obligatio, sed ut adimpletio non possit ulterius differri: sicut in contradibus, quando statuitur tempus vltra quod non potest differri solutio, si tunc nõ fiat obligatio non extinguitur, sed perseverat. Et quia præcipua Ecclesiæ intentio est, obligare fideles ad communionem singulis annis sumendam, secundariò determinat tempus Paschale. At si quod secundarium est, negligatur, aut exequi ne possit, quod principale est, debet impleri. Suar. dub. 70. sect. 2. & 10. 4. dub. 36. sect. 3. num. 3. Sylui. in 3. par. quæst. 80. articulo. 1. quæst. 4. Fagund. præc. 3. lib. 1. cap. 6. num. 2. Azor. tom. 1. lib. 7. cap. 30. quæst. 5. Laym. lib. 5. m. 4. cap. 5. numer. 8. Nauar. cap. 21. numer. 45.

CAPVT III.

De loco ubi Eucharistia Paschali tempore ad præcepti impletionem, sit accipienda.

STANDO in iure communi Canonico, soli Parocho ex officio competit Eucharistiam quibus est in propria Parochia communicare. Et idcirco ad propriam Parochiam accedere oportet, aut ad alienam aut alibi de proprij tamen Parochi facultate. Quia sicut Parochus potest dare licentiam suis Parochianis ut alia Sacramenta, verbi gratia, Matrimonij, Confessionis Extremæ vñctionis ab aliis accipiant, ita etiam potest

SCORAR
col: Mer.
XIV II
E. IV